

## Č. 396.

**Zabírání bytů:** Společný bytový úřad (obec) není oprávněn dovolávati se za účelem zabránění bytu okolnosti, že manželka, žijící odděleně od manžela jest dle zákona povinna následovati manžela do jeho bydliště, když manželství jejich není ani rozvedeno ani rozloučeno.

(Nález ze dne 30. dubna 1920 č. 2928.)

Prejudikatura: srovn. nález ze dne 10. dubna 1920 č. 2686, sbírky č. 374.

Věc: MUDr. František Šulda v Praze (adv. Aug. Straka z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabránění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Dne 15. prosince 1919 zjistil společný bytový úřad v Praze šetřením na místě samém, že stěžovatel jest majitelem bytu v domě č. 2 v Žatecké ulici v Praze o 4 pokojích, kuchyni a příslušenství a že v bytě tom bydlí choť a dospělá dcera stěžovatelova a podnájemnice Ludmila Steinerová. Při šetření tom prohlásila choť stěžovatelova, že její manžel provozuje v Mladé Boleslavi lékařskou praxi ve svém domě, kde též bydlí a že do Prahy dojíždí čas od času. Dr. Šulda, byv slyšen u okresního soudu v Mladé Boleslavi, udal, že se usadil trvale v tomto městě, kde provozuje privátní praxi, a že tam má ve vlastním rodinném domě byt, obývaný kromě něho matkou, 4 sestrami a nájemnicí. Dále udal, že manželka jeho bydlí v Praze ve shora zmíněném bytě společně s 18letou dcerou stěžovatelovou a podnájemnicí Ludmilou Steinerovou a že choť jeho s dcerou bydlí v Praze proto, aby tam mohla dcera navštěvovati vysoké školy. Stěžovatel jezdí rodinu svou navštěvovati obyčejně přes neděli.

Společný bytový úřad zabral pak rozhodnutím ze dne 22. ledna 1920 byt stěžovatelův v Praze, Žatecká ul. č. 2, poněvadž jest prokázáno, že stěžovatel používá bytu jen občas při příležitostných návštěvách své rodiny v Praze a má kromě toho jiný byt v Mladé Boleslavi (č. 1, § 8).

O stížnosti vytykající naříkanému rozhodnutí nezákonnost a provedení řízení neúplnost uvážil nejvyšší správní soud toto:

Žalovaný úřad opírá rozhodnutí své výslovně o ustanovení § 8, č. 1 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a nař.

Dle tohoto předpisu lze zabrati byty a části bytů, ve kterých aspoň po 3 měsíce nikdo neobývá, neb někdo obývá jen občas, má-li majetník bytu kdekoliv jiný byt.

Z tohoto ustanovení jest tedy zřejmo, že zákonodárce sleduje úmysl zabrániti, aby byl byt po dobu delší 3 měsíců vůbec neobýván, neb aby byl nedostatečně takovým způsobem používán, že jest obýván jen občas. Nejsou-li tyto podmínky dány a je-li, jako v daném případě, jeden byt majitele dvou bytů v době pro posouzení přípustnosti záboru rozhodně trvale obýván, nelze zmíněného předpisu pro zabránění takového bytu užití.

Ustanovení o záboru bytů jsou povahy výjimečné, zasahují do soukromých práv občanů a již z tohoto důvodu jest jakýkoliv extensivní výklad těchto předpisů vyloučen.

Pro náhled v odvodním spise projevený, že sluší hledě k úmyslu zákonodárcovu vykládati předpis § 8, č. 1 jinak, než dle litery zákona, neskytají ustanovení zákona ze dne 30. října 1919 číslo 592 sb. z. a nař. opory, poněvadž není účelem jeho vypuditi z bytu osoby, které ho jako příslušníci majitele bytu trvale a oprávněně používají, za tím účelem, aby opatřen byl byt osobě jiné.

Žalovaný úřad poukazuje ovšem dodatečně v odvodním spise i na to, že ani choť a dcera stěžovatelova nepoužívají zabraného bytu trvale, nýbrž jen občas, což dovozuje z toho, že prý byt ten opouštějí o prázdninách vysokoškolských. Dále poukazuje tam úřad na to, že si podnájemnice Ludmila Steinerová, ač byla o záboru bytu vyrozuměna, do naříkaného rozhodnutí nestěžovala, a tvrdí konečně, že oddělené bydliště manželky a dcery stěžovatelovy, poněvadž manželství jeho není ani rozvedeno ani rozloučeno, jest zákonitě neodůvodněno, poněvadž zmíněným osobám přísluší dle ustanovení všeobecného občanského zákona povinnost slední.

K těmto vývodům třeba podotknouti, že se žalovaný úřad otázkou, zda-li příslušníci rodiny, kteří v době zabraní bytu a předcházejícího šetření v bytě nesporně bydlili, v bytě tom jen občas bydlí, vůbec nezabýval, vycházejí z mylného právního názoru, že k těmto osobám vůbec přihlížeti netřeba, a proto ani nezjistil, zdali projevená domněnka jeho odpovídá skutečnosti, a proto též neřešil otázku, zdali opuštění bytu po dobu prázdnin vůbec může zakládati skutkovou podstatu toliko občasného bydlení.

Ježto byl naříkaným rozhodnutím celý byt stěžovatelův zabrán a ne toliko pokoj podnájemnicí obývaný (§ 8, č. 8), jest pro posouzení věci zcela lhostejno, zdali si jmenovaná podnájemnice sama do naříkaného rozhodnutí stěžovala čili nic a přísluší tedy stěžovateli plné právo stěžovati si i do zabraní pokoje podnájemnicí obývaného.

K vývodům na posledním místě uvedeným stačí pak připomenouti, že všeobecný zákon občanský ovšem ukládá jmenovaným příslušníkům rodiny stěžovatelovy povinnost slední, že však na vyplnění této povinnosti může naléhati jenom stěžovatel sám a že tedy nikdo četí, nejméně pak žalovaný úřad nemůže z této povinnosti vyvozovati nějaké důsledky.

Bylo tedy naříkané rozhodnutí jako nezákonné zrušiti.

### Č. 397.

**Úřednictvo:** Slib poslušnosti požadovaný státní správou od úředníků dle § 2 zák. ze dne 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n., nepřipouští výhrad a podmínek. Důsledky nesložení slibu nastupují tedy i když úředník byl ochoten slib vykonati pod jistou podmínkou.